

Születtem Budapesten, 1981. szeptember negyedikén. Azóta különösebb motiváció és cél nélkül sodródok az életben. Sok mindenbe belekezdtem már, az írásra egy barátom ösztönzésére vágtam bele. Ha sok jó nem is sült ki belőle, legalább rájöttem, hogy milyen nehéz egyedinek és kreatívnak lenni. Ezek után már nem fikázok le egy könyvet se, mert van némi sejtelmem róla, mekkora munka van benne. Csodálkoznék, ha első és valószínűleg utolsó próbálkozásaim visszhangra lelnének.

Forgács Zoltán

Kár

ősz van. Mindent falevél és szemét borít. Kár. Kár, hogy nem képesek legalább arra ügyelni, hogy a kukát telibe kapják. Hiába, még a teremtés koronái sem hibátlanok.

Rég jártam erre, sok minden megváltozott. A játszóteret ellepte a gyom és a kutyaszar, gyereket már nem is látni. Talán emiatt a zajos építkezés miatt néptelenedett el a játszótér. Igen, megint építkeznek, de ehhez előbb szépen lerombolnak mindent, tisztára törlik a lapot. Innen a mászóka tetejéről jól belátni az építkezés egészét. Mint egy felbolydult hangyaboly, csak sokkal hangosabb és kevésbé hasznos-már az én szemszögemből nézve. A hangyák legalább összehordják a magokat. Valaha egy domb, mögötte pedig egy kisebb park állt, ahol most fémszörnyek marják a földet. Kár. Kár, a dombért, ahová kisfiókkoromban annyiszor felugráltam, kár a parkért, ahol annyit játszottam, kapirgáltam.

Egy kutya szalad felém, próbál elijeszteni. Vadul csahol, de hiába. Hol van az már amikor meg tudott ijeszteni holmi korcs! Fiatalkoromban még elszórakoztam velük, az ostoba négy lábúakkal, ha tehettem elcsaltam őket egy macskához. Aztán élveztem a mókát. Gyűlölöm a macskákat! Alattomosak. Úgy lopakodnak mögéd, hogy észre sem veszed és máris a nyakadban vannak. Sunyi dögök. Ezt az ugató vakarcsot pislantásra se méltatom.

Azért tértem vissza, hogy utoljára még elbúcsúzzak szülőotthonomtól, de már eltűnt. Magával sodorta a mindent felemészítő emberi mohóság. Nem mondom, hogy én szent vagyok, de eddig csak a falánkság bűnét róhatják fel nekem.

Nos, lehet, hogy az emberek mindent elpusztítanak maguk körül-gyakran önmagukat is-, de nélkülük sosem részesülnék ily mennyei lakomában. A konténer zsúfolva van minden jóval: egy fél zsömle, egy kis sajtmaradék egy olajjal leöntött pizzásdobozban, egy már penészedő banándarab, és Nini egy nagy halom turhás zsebkendő alatt még egy kis kolbászféleség is akad. Kár. Kár, hogy már többé nem élvezhetem hanyag tékozlásuk gyümölcseit.

Meg kell hagyni, tudják ezek, mitől döglik a légy. Ezért szeretem őket, tökéletesen ellátnak a mindent felülmúló pazarlásukkal. Szeretem őket, mert mindig újat mutatnak, én pedig kíváncsi vagyok minden újdonságra. Bár a kíváncsiság korántsem egészséges.

A minap két suhanc légpuskával lövöldözött rám. Kész csoda, hogy megúsztam épségben - bár, lehet, hogy az a zacskó is besegített, amiből felváltva szippantottak egyet-egyét. Miután végre eltűntek, közelebről is megvizsgáltam a félredobott zacskót. Valami nyúlós nyálszerű csordult ki belőle, ahogy odébráncigáltam. Megkóstoltam, de meg is bántam egy életre: fertelmes íze volt, valami vegyszer lehetett, a csőröm is összeragadt tőle. Rögtön a legközelebbi pocsolyához repültem, de inni nem tudtam belőle.

Most itt gubbasztok a régi mászókan és várom a halált. Kár. Kár, hogy ilyen hamar vége. Kár, kár, kár, hogy már csak gondolatban károghatok.

Veled is megeshet

Színek. Kavarnak. Arcok! Valahonnan ismerősek. Egy másik életből, egy másik világból. Mosolyognak, biztatnak, bátorítanak, szidnak. Már nem tudnám megmondani kik voltak, noha valaha életem szerves részét képezhették. De nem érzek semmit, mikor elsuhannak előttem. Azaz, mégis érzek valamit, de már nem tudom azonosítani az érzést. Rég volt, hogy utoljára valaki... Törődött volna velem. Ez az érzés, hogy foglalkoznak az emberrel, egészen addig megfoghatatlan, míg az ember magára nem marad. És még ekkor sem tudatosul benne. Először azt hiszi, megszabadult. Megszabadult az örökös felügyelettől, a szidalmaktól, az erőltetett bátorításoktól, a teljesíthetetlen elvárásoktól. Úgy érzi semmi sem állhat útjába. Most végre azzal foglalkozhat, ami igazán érdekli. A gond csak az, hogy ő maga sem tudja, mi érdekli igazán. Sok mindenbe belevág, de rendre kudarcot vall és egyre nehezebben áll talpra. Mert nincs segítő kéz, mely felsegítené, támogatná. Csak beléd rúgnak, kinevetnek, kihasználnak!

De most jól érzem magam. Igen, boldog vagyok. Körülöttem a régi ismeretlen-ismerősök megint mellettem állnak. Minden színes, sőt illatokat is érzek: parfüm (valami virágfélét utánozhat), frissensült csirke (összefut a nyál a számban), és... igen, a nő illata. Csodálatos!

Úgy érzem, lebegek, sőt repülök. Alattam, a mélyben ismerős tájak suhannak el hályogos emlékezetem ködébe rejtőzve: Egy tisztás egy fenyves közepén, hó borít mindent. Két gyerek játszadozik, hóembert építenek, boldogok. Az egyre vastagodó ködön keresztül még eljut hozzám egy-két hangfoszlány, "Ugyse kapsz el" "De elkaptak, min...". És már tova is tűntek.(Vajon engem kergettek ott lenn?).

Egy völgy felé suhanok tovább. A hó már olvad. Érzem a nap szívmelengető fényét hátamon. Egy kis patak aranyló szalagját követve jutok le a völgybe. Odalent tipikus kisváros fogad, ahol csak földszintes, kertes házak vannak, akár a monopolyban. Az emberek, apró, szorgos hangyákként igyekeznek dolgukra. Mindenki boldog (én is az lehettem, de, akkor miért hagytam ott ezt a helyet?). Az egyik házacská felé közelítek, nem tudom miért, de mintha valami vonzana (Nem! Taszítanak!) Érzem, hogy közeleg. Valami Rossz. Hátra tekintek a vállam felett, mialatt tovább közelítek a ház felé. Sötétedik. Mintha tintát öntenének a völgybe, úgy ömlik felém a sötétség és velem együtt, mintha a tél hidege is visszatérne- metsző hideg vág a hátamba!

Tudom, ki kéne szállnom, de kíváncsi vagyok, mi van a házban. Közeledek, és hangokat hallok. Egyre hangosabbak, kiabál valaki (érezem a dühöt a hangjában, a felháborodást). Egy másik ingerült kiáltás is megcsapja a fülem: "Nem érdekel, mit akartok, tesztek rá!" "Takarodj! Takarodj a házamból, kitagadlak!"

És ezzel megroppan a tudatomat béklyóba szorító homály. - Én veszekedtem odabenn, engem tagadtak ki! De ezeket a gondolatokat szorosan követi az emlékek által felidézett fájdalom is. Az a fekete szirup, mely beért, míg én feszülten hallgatóztam. Rám veti magát...!

És felébredek! Áldásos képesség (talán az egyetlen, mellyel rendelkezem), bármikor fel bírok ébredni, ha veszélyt érzékelek álmomban. Így megmenekülhetek a rémálmok elől, de az emlékei elkísérnek az ébrenlétbe is. Ellenük a rég bevált módszert alkalmazom, előkotrom batyumból a pálinkámat (Ajjaj, már majdnem kifogyott). Mi ez a bűz!? Ja persze, csak én vagyok, meg a sikátorom. Minden szürke a mocsoktól (Én is). Szemét, mocsok, bűz, rothadás-ezek otthonom legfőbb jellemzői. Nedves a kabátom (kissé szakadt, erősen büdös, néhol még látszik egy-két kék folt az eredeti színéből), tehát vagy esett, vagy megint lehugyozott valaki-már nem tudom megállapítani.

Mihez is hasonlíthatnám az életet? A boldogság kötelén egyensúlyozunk mindnyájan, néhányunknak sikerül rajta maradni, mások véletlenül csúsznak le, vannak, akiket a Sors taszít le, és egy pár hülye magától ugrik fejest a nyomor posványába, melyből csak kevesen bírnak kilábalni.

Az ember aki...

Sötét, nyirkos pince. Penész büze lengte be a levegőt és valami másé, valami édeskés, de egyben émelyítő szagé. Vér. Sok vér. A mennyezetről csöpögő vízcseppek kopogó zaja volt az egyetlen harmonikusnak nevezhető hang ideleenn. Próbáltam erre koncentrálni és kizárni a többiek sikolyait és nyöszörgéseit. Csekély sikerrel. Megpróbáltam hát a saját fájdalmamra koncentrálni, szerettem volna egyszerűen elájulni, hogy legalább egy kis időre megmeneküljek ebből a pokolból. De nem hagyták! Addig meghalni sem engedtek, amíg nem beszéltem nekik! Pedig megesküdtem nekik a hazámra, anyámra, a pokolra és a mennyek országára, hogy nem tudok semmit! Elfelejtettem! Ez az igazság! Legalábbis az én szemszögemből nézve. Nincs értelme, hogy hallgassak, nincs kit védenem, nem vagyok hazafi, nem vagyok becsületes, még ravasznak se mondanám magam. Persze erre ők nem kíváncsiak.

Felpislákol egy pókhálós 100 wattos égő a pince közepén -megint hoztak valakit. Egy koszos képű kölyköt, alig lehet 14. ő is egy a tucatnyi civil közül, akiket összefogdostak, mert "véltetőleg" láttak valamit. A gyerek meg se mukkan, csendben könnyezik, bár még nem nyúltak hozzá. De a szeme... Ūristen, a szemei! Feketék! Semmi nyoma a fehérjének! És a könnyei! Azok is feketék, mint az olaj. Érzem, ahogy újra eluralkodik rajtam a rettegés. Mit tettek ezzel a szerencsétlen sráccal? Ez vár mindannyiunkra?

Villanás. Szédülök, csak a láncok tartanak a fal mellett, a lábaim összerogynak, de ez már nem tudatosul bennem. Emlékezek.

Épp egy rosszul sikerült randevúról igyekeztem hazafelé, jobban mondván egy motelt kerestem, ugyanis a randim azon bukott el, hogy a feleségembe botlottam, aki úgy tudta, hogy túlórázom. Mondanom sem kell, nem nagyon értékelték, hogy a túlóra tárgya egy szösi titkárnő.

Korom sötét volt, sehol egy lélek. Már egy óra fele járhatott az idő, amikor valami pislákolásra lettem figyelmes. Egy kamion lángolt az út szélén, az utánfutónak mintha lerobbantották volna a végét. Félrehúzódtam a kocsimmal és kiszálltam körülnézni. Ahogy közeledtem a kamionhoz valami zajra lettem figyelmes, egy mély zúgásra, ami egyre erősödött. Benéztem a lángok mögé és... Valami megmoccant bent. Egy éjfekete szempár meredt rám! A zúgás hirtelen fülsüketítő visításba csapott át...

Nem bírom, nem bírom! Hallgattassák el! Nem bírom elviselni! Megsüketülök! A láncaimat rángatom, próbálom befogni a fülem, de nem érek el hozzá. Kínomban vonaglok, ide-oda rángatom béklyóimat, hasztalan.

Aztán hirtelen csend. Fel sem fogom, egyből, hogy végre abbamaradt ez az idegtépő visítás. Lassan kinyitom a kintól összeragadt szemeimet. Vörös homály. Próbálom kipislogni a szememből a vért és a csipős izzadtságot. Lassan tisztul a kép.

Még mindig a pincében vagyok, de a többiek nem moccannak. Erőtlenül lógnak a láncaikon, szemükből és fülükből vér patakszik, arcukon a szenvedés mementója. Halottak, mind. Az őreink a földön hevernek elgyötört rongybabákként, vérbe fagyva. Szájukon

és orrukon vér ömlik folyamatosan, tengernyivé növelve a pince padlóján felgyülemlett életet, mely émelyítő örvényben távozik a lefolyón keresztül. De valami mozdul! A szemközti sarokban felegyenesedik egy árnyalak.

A fiú az! Rám mered azokkal az éjfekete szemekkel és kinyitja a száját...- Értem!